

ACTA JURAT DEL VIII PREMI de FOTOGRAFIA FEMINISTA LEONOR PEDRICO SERRADELL

dedicat a “Dones i Defensa de la Terra”

Reunides mitjançant connexió on line, les membres del jurat del VIII premi de fotografia feminista Leonor Pedrico Serradell, integrat per Anna Isan Corbella i Mireia Barés Badia com a fotògrafes professionals, i Lúdia Carulla Serra, Èlia Obis Monné i Gemma Casal Fité com a membres del Grup Feminista de Ponent (Dones de Lleida), procedim a l'obertura dels arxius de les 13 sèries presentades al concurs.

Un cop oberts els arxius acordem admetre a concurs les 13 carpetes presentades. D'aquestes 13 sèries el jurat n'hem valorat les següents característiques d'acord amb les bases del concurs:

a) Aproximació al tema presentat

Dins aquest primer apartat el jurat hem pres la decisió al voltant de 5 elements

1. El propòsit de l'autora o l'autor al voltant del tema “Dones i defensa de la Terra”. Una temàtica polièdrica, amb diferents representacions simbòliques sobre l'arrelament de les dones a la terra, el manteniment de la vida i l'esperança posada en la capacitat de generar un futur digne.
2. La coherència argumentativa de cada sèrie.
3. El discurs al voltant del tema proposat.

b) Característiques tècniques i de composició

El jurat hem pres en consideració

4. La composició, la llum i la part conceptual de l'obra.
5. La qualitat tècnica correcta
6. La coherència tècnica de cada sèrie

Segons les anteriors consideracions, el Jurat coincidim en descriure les següents 4 obres que, un cop valorades i posteriorment obert el segon arxiu, han resultat ser de les següents autores i autors. En ordre decreixent

ACCÈSSIT. La sèrie “Tuiza” del pseudònim Kala. El jurat en destaca la fotografia 3. Autoria de l'Associació d'amics del Sàhara de les Terres de Ponent

Hem valorat que tenen una qualitat tècnica acceptable. La coherència de l'obra al voltant de la temàtica a través de posar les dones al centre del treball comunitari, i com a baula d'engranatge de funcionament de la societat sahrauí en mig d'un camp de refugiades, cuidant la vida en una terra estranya. “ Tuiza” és una expressió utilitzada "per un dia de treball col·lectiu, que és el que mostra la fotografia guanyadora d'una dona reparant la Haima.

El jurat ha trobat a faltar la intencionalitat de crear un relat amb una sèrie.

TERCER PREMI. La sèrie “Maria” del pseudònim Violeta. El jurat en destaca la fotografia número 2. Autoria de Katerina Buil.

El jurat ha valorat positivament la coherència amb l'argumentació. Visibilitat de les feines minusvalorades. La duresa de la feina reforça el seu argument a través de fotografies en blanc i negre que potencien la duresa del treball a la terra així com el de les dones del Pirineu que hi ha sostingut la vida durant segles. La fotografia número 2 és especialment interessant per la combinació de la distància de la terra, la contextualització de l'espai i per explicar com les mans de les dones són eina de treball per cuidar i treballar la terra.

La sèrie és coherent però hi ha imatges visualment repetitives.

SEGON PREMI. La sèrie “Espais fragmentats” del pseudònim Sinolas. El jurat en destaca la fotografia número 3. Autoria de Mar Aguilar Navarro.

El jurat a valorat la coherència de la sèrie. Una declaració d'intencions des d'un entorn rural on defensar la terra és habitar-la, i es mostra a través de noies joves en diferents espais. La sèrie destaca per la construcció conceptual. El contrast que es fa amb la polaroid per mostrar un espai com un espai sense dones és un espai que es marceix, la tradició del mantó lligat a la tradició de la terra i la reivindicació de la identitat.

En destaquem la fotografia número 3. La força del mantó que els infereix una capa de superheroïnes que es queden a habitar la terra. Retrat de peu, frontal, amb duresa, molt sincer, sense artificialitats.

El jurat ha trobat una certa sobrecàrrega d'informació en cada composició.

PRIMER PREMI. La sèrie “Arrugues” del pseudònim Xisqueta. El jurat en destaca la fotografia número 1. Autoria de Ginesta Puigarnau Moreno.

El jurat en destaca l'honradesa de les imatges en blanc i negre, rudes, sinceres, crues i sense artifici.

La íntima relació de la dona amb la terra, la petita explotació agroramadera que molts cops comporta solitud i una relació molt estreta amb l'espai des d'on i amb que es treballa. L'hivernacle i les imatges de la dona dins d'ell reforcen aquesta idea d'intimitat. L'hivernacle com una metàfora de la vagina, l'espai íntim. Les imatges exteriors mostren la continuïtat del temps, treball i el temps de descans

La imatge guanyadora és la número 1. La dona rere la reixa.

Lleida, 11 de març de 2022.